

ALPHABETVM

GRÆCVM,

De singularum literarum appellatione & significatione.

De literarum nexu, et syllabarum compendijs.

Ignatij, & Gregorij Theologi alphabeticæ sententiæ, versibus iambicis.

Sacræ preces.

Ignatij & Gregorij Theologi
Δευτερου Προφητου Γραμματις

PARISIIS M. D. LX.

Apud Guil. Morelium, in
Græcis typographum
Regium.

XXIII. L I T E R A R V M
G R Æ C A R V M

Figuræ,	Sonus,	Nomina,	
A a	A a	Αλφα	Alpha
B β β	B b	Βῆτα	Vita
Γ γ γ	G g	Γάμμα	Gamma
Δ δ δ	D d	Δέλτα	Delta
E ε	E e	Εψιλόν	Epsilon
Z ζ ζ	Z z	Ζῆτα	Zita
H η η	I i, E e	Ητα	Ita
Θ θ θ	TH th	Θῆτα	Thita
I ι	I i	Ιῶτα	Iota
K κ	K k C c	Κάππα	Kappa
Λ λ	L l	Λάμβδα	Lambda
M μ	M m	Μδ	My
N ν	N n	Νδ	Ny
Ξ ξ	X x	Ξι	Xi
O ο ο	O o	Ομικρόν	Omicron
Π ϖ π P p	Pi	Ρι	Pi

P ρ	R ρ	Ρ ρ	Rho
Σ σ	Σ σ	Σ ῖγμα	Sigma
Τ τ	Τ τ	Τ αῦ	Tau, Taf
Υ υ	Υ υ	Υ ψιλόν	Ypsilon
Φ φ	PH ph, Ff	Φ ῖ	Phi
Χ χ	Ch ch	Χ ῖ	Chi
Ψ ψ	PS pf ps	Ψ ῖ	Psi
Ω ω	Ο ο	Ω μέγα	Oméga

APICES IN SVMMO LITERARVM.

Accētus { Acutus', vt in ἀόγος, scribitur, in vltima, penultima, antepenultima.
 Grauis', vt in μὲν, in vltima duntaxat.
 Circunflexus', vt in πῶς, in vltima & penultima tātū.

Spiritus { Asper', } initio dictionis à
 { vt in ὄ } vocali incipientis
 { Tenuis', } aut à ρ. item in me-
 { vt in ῥ } dio, cū ρ gemina-
 tur vt in ἀρρῆω.

Apostrophus', nota est abiectæ vocalis in concursu vocalium, vt πρῆμος. apiculus post ρ, similis spiritui tenui, indicat πρ non esse integram vocem. elisa est enim vocalis α, pro πρᾶμος.

PVNCTA.

Post dictionem punctum. indicat absolutam illic finire orationis sententiam, si ad imum scribatur: sin superius, non in totum absolutam esse sententiam, sed adhuc pendere.

Semicirculus, post aliquod vocabulum membra orationis distinguit; nota est interrogationis, quæ est Latinis?

DE SINGVLARVM
literarum appellatione
& sono.

Græcarum literarum originem ad
Hebræos referendam esse, ipsarum ap-
pellationes, & ordo indicat.

A

Αλφα, ex Hebræo nomine Aleph,
deinde alepha, & syncope alpha, nomē
habet. Sono respondet a latino. In id
enim vertitur, ἀβακός, ἀβακός, abacus. μου-
σα, musa: ita et Græci a vertētes in α mu-
tant, Cæsar, Καῖσαρ. Ab huius literę figu-
ra aliquoties coniuncta, pentagonum
pentalpha appellarunt, quasi quintu-
plum alpha. Quoniam autem prima li-
terarum est, ideo alpha primum seu ca-
put & initium dicitur. In sacris, Ego
sum α & ω, id est, principium & finis:

& Martialis, Alpha penulatorum, id
est, primus.

B

Βῆτα ab Hebræo Beth nomen haber,
addita formali litera α. βῆτα respondet u
consonanti, vt nūc proferimus. olim vt
b enunciabant. eodem enim sono bini
Latinum, & βίβη Græcum prolata fuisse
ætate Ciceronis, ex epistola ad Patum
colligitur, li. 9. Cum loquimur terni, ni-
hil, inquit, flagitij dicimus: at cum bini,
obscœnum est. Græcis quidem, in-
quies. Ex versu item Cratini, Οὐδ' ἠλίθιος
ὠσαρ παρ' ἑσάτων βῆ βῆ λέγων, εαδίζι. Ille,
inquit, tanquã ouis bee bee dicens, ince-
dit. Bee vocem esse ouiũ, nō vee nemo
ignorat. Plutarchus, Dion, & alij histo-
rici pro b Latino nunc β vsurpant, vt
cum scribunt Fabius, Φάβιος. Tiberius,
Τιβέριος. nunc pro v consonante, vt cum

pro velum Ἐῆλον scribunt. & pro Vale-
rius Βαλέριος, quod & Οὐαλέριος scri-
bitur. Neruij, νέρειοι.

Γ

Γάμμα, longius recessit à nomine
Hebræo Guimel. Inde appellatur di-
gamma Æolicū, quasi duplex gāma,
quod Latinorum F & sonum, & figurā
repræsentat, quo vtebantur initio di-
ctionum à vocali aspirata incipiētium:
itēque in medio, si vocaliū cōkursus
erat, Ω ΟΝ, Ω Φ ΟΝ dicentes, vnde
nostrum ouum, & ΟΙ Σ, Ο ΦΙ Σ, vn-
de ouis. Sonat vt g Latinum. ἀγος, ha-
gios. si tamen sequatur alterum γ, κ, χ,
aut ξ, sonat mollius, vt n referre videat-
ur, ἀγγελος, angelos, ἀναγκαστος, anange-
on. sic enim κ post γ sonat, perinde ac
nostrum g. ἀγκουσα, anchusa, λυγξ, lynx.

Δ

Δέλτα, à nomine Hebræo Daleth
seu Deleth, vnde deleta & syncope del-
ta. nam aspiratio Hebræorum tenuiter
sæpe alio idiomate redditur. Sonat
vt nostrum d, nisi quod volunt quidam
mollius pronounciari, vt ad ζ accedat.
Ab eius figura astrum δέλτων nuncu-
patum est, & figura triangula δέλτα δής.

Ε

Εξίλον, i. E exile seu tenue, peculiare
nomen non habet. Nam Hebræis nul-
la est litera quæ huic respondeat, nisi
aspirationem eorum mollem accipias,
He, quam Græci in vocalem mutauer-
unt, ε dicentes, vt heth ἦτα dixerunt.

Tenue & exile appellatur ex collati-
one cum η, quod veluti εε duplex est.
Valet e breue: tamen inuenitur reddi-
tum à Græcis pro i Latino breui. Bri-

tanni, *Ἐρετῶμοι*. Domitianus, *Δομετιανός*.
Capitolium, *καπετωλίον*.

Z

Ζῆται, à nomine Hebræo Zaijn longius recessit. Valet, vt grammatici scribunt, *σ ζ*, i. f. d: quod in pronunciando tamen non exprimimus, sed potius inuerso ordine, d s. Nam *ζέφυρος*, non s de phyros sonat, sed d s ephyros potius. vt nec ψ litera duplex, sp sonat, sed ps item ξ , non sc, sed cs. Adde quod Fabius iucundissimam hanc esse Græcis literam restatur, qua nullam ait apud Latinos dulcius sonare, qui hanc ascuerunt inter suas peregrinam: aliquando tamen duplici s reddunt, *πατερίζω*, patrisso.

H

Ηται olim nota fuit aspirationis, vnde & in notis numerorum antiquitus apud Græcos, H, *ἑκατόν*, id est centū de-

signabat, quæ prima erat litera vocis *ἑκατόν*, quam tum sic scribebant, H E K A T O N. Vnde etiam Latini suam aspirationem sunt mutuati. Postea crescente literarum numero, ac aspiratione literis superscripta, pro E vocali longa vsurpari cœpit: quod quidem nunc I vocalis longæ sonum refert. Veteribus sine dubio e longum sonabat: quod & vox ouium *ἦ*, de qua in *ἦται* diximus, indicat. Varro quoque ait de Re rust. 2, *μήλαι* capras à voce appellatas esse, quod scilicet mee enuncient. Græci qui res Romanas tractarūt, fere vbi Latinis est e longum quantitate seu accentu, longum η scribunt. Nam Pompeius *Πομπηῖος* dicunt: Aurelius, *Αὐρηλίος*. Item q; Latini η Græcum in e longum verterunt. Demosthenes enim dicunt, quod illi *Δημοσθένης*. Demetrius,

quod illi Δημήτριος.

Θ

Θήτα, ab Hebræo nomine Theth. valet th, i. t aspiratum, vt referat quasi anseris strepitum. Θεάτρον, theatron.

I

Ιωτα, ab Hebræo Iod, τ pro d vsurpato. valet i nostrum. verterunt etiam nonnunquam quod Latini dixerunt, per e breue. Caterum i apud Græcos nunquam consonans est, vt i apud Latinos: ita quod in alijs linguis per i consonantem effertur, pluribus syllabis efferre Græci coguntur. Nam Hebræi Iesuh dissyllabice pronunciant, Græci tribus syllabis Ιησοῦς. Latini Iulius tribus syllabis, Græci quatuor enunciant, Ιούλιος. Iunius, Ιουνίος.

K

Κάππα, ab Hebræo Cap seu Caph.

valet c nostrum, itē k seu q. κήρος, cera. Nam quod Latini per q efferunt, Græci per κ reddūt. Quirites, Κιρίται, Torquatus, Τορκουάτος, & sine υ, Aquilius, Ακίλιος: item cū o. Quintus, Κίντος. Eius sonus non mutatur, vt c apud Latinos quæcunque vocalis sequatur. Post γ sonare κ vt g, in Γ admonuimus. Inueniuntur Græci nostrum c per γ reddidisse, Κάλβινος pro Galbinus. σιγαμβροί pro Sicambri.

Λ

Λάμβδα, ex Hebræo nomine Lamed, vnde lamedā, & syncope interposito ε, λάμβδα. valet l nostrum. Græci aliquando n sequente l, per λάμβδα transtulerunt, Manlius Μανήλιος scribentes. Inuenitur tamen & Μανήλιος apud Plutarchum. Ab huius literæ forma λάμβδα εἰδῆς figura dicta est.

M

Mē lōgius ab Hebræo nomine Memi recessit. Valet m nostrum. Molesta litera est in pronunciando, si finiat dictionem. Ideo Græcis nulla dictione in eam terminatur, quod & ait Fabius.

N

Nō ab Hebræo Nun etiam abest nomine. Sonat n Latinum. Fabius de litterarum euphonia, Quid, inquit, quod pleraque nos illa quasi mugiente litera cludimus m, qua nullum Græcè verbū cadit: at illi iucundam & in fine præcipue quasi tinnientē illius loco ponunt, quæ est apud nos rarissima in clausulis. Quoties ante g aut c apud nos ponitur, Græci reddunt per γ, Φερίσι, pro Franci scribentes, ἀγούλος pro angulus.

Ξ

Ξī ab Hebræo Sin ductum videtur.

Latini nomen inuertimus, ix dicentes, Sonat x, siue cs, ἀξιος, axios, Latini reddunt aliquando per ff.

O

O μικρόν, peculiare nomen nō habet: nā Hebræorum Litera nulla est huic respondens. μικρόν dicitur, id est paruum, ex collatione cum ω, id est, cum o magno. sonat vt o breue. θεός, theos. Græci quod Latini per u breue dicunt, aliquando per o reddunt: Publicola enim Ποντικώλης dicunt, & Numitor, Νομίτωρ.

Π

Πī ab Hebræo Pe nomen habet. Sonat p Latinum, πατήρ, pater.

P

Pō ab Hebræo Res longius remotum nomē habet. Valet r nostrum, & apud Græcos perpetuò initio aspiratur: & in medio dictionis geminatu, prius

tenuē est, posterius aspiratur. Ita quod nos Roma dicimus, Græci Ρώμη scribunt.

Σ

Σίγμα à Samech Hebræo, facta quadam literarum mutatione ac traiectione. Sonat S Latinum. Στυγος, satyrus; Πίσσω, Pisco.

Τ

Ταῡ apud Hebræos idem nomen habet Tasseu Tau. Valet t Latinū, πατήρ, pater. Si tamen præcedat υ, sonat mollius, & quasi d, πιδύτα, panda.

Υ

Υψιλόν, y tenue, simplex nomen non habet, nec Hebræis litera est que huic respondeat. Valet y, quod à Græcis mutuati sunt Latini, vnde & y Græcum vocant: qui etiam hanc literam in suum sermonem traducentes per u reddiderunt,

runt, τὸ, tu, σὺς, sus. Græci quoque Latinum breue u reddentes, υ scripserunt. Romulus, Ρωμύλος. Tigurini, Τιγυεῖνοι. Faustulus, Φαυσύλος. Tenue dicitur collatione cum diphthongo impropria υ, quæ ampliori voce quàm υ proferri debet.

Φ

Φῖ nomen habet ex Hebræo Rhe, quod & pe dicitur. Valet ph, seu f Latinum. Φφία, sophia, φάρ, fur. Sic enim transferunt Latini. Græci quoque nostra nomina Græce scribentes, prof scribunt φ, Fabius, Φάβιος. Figulus, Φίγυλος. Signifer, σιγίφερ.

Χ

Χῖ apud Hebræos nihil habet quod respondeat. Nomen formatum est ad modum πῖ, φῖ, & c. valet ch seu c aspiratū. Latini eadem figura suum ix no-

B

tant : vnde error scribendi xpus natus est. X enim Latinum simile est Xi Græco, & P Latinum P Græco.

Ψ

Ψ nec ab Hebræo nomen habet, sed ad formam Ψι τῆ χι nominatum est. valet ps.

Ω

Ω μέγα, o magnum. sic dicitur collatione cum o micro, i. paruo seu breui valet o longum. ῥήτωρ, rhetor. Αντώνιος, Antonius.

LITERARVM DIVISIO.

Literarum alię vocales sunt, quę vocē designant quę auribus percipi potest: duę breues, ε, ο: totidem longę, η, ω: tres ancipites, α, υ, quales sunt Latinorum vocales omnes. Alię consonantes, quę vocem indicant non sensilem per se so-

le, sed cum aliqua vocali coniunctę. eę sunt, ε, γ, δ, ζ, θ, κ, λ, μ, ν, ξ, π, ρ, σ, τ, φ, χ, ψ.

Ex vocalibus iunctis fiunt quę appellātur diphthongi, quę duarum vocalium soni compositi et confusi sunt indices. Numero sunt duodecim, sex proprię, & totidem improprię.

Proprię

Improprię

αι	æ	α	a
αυ	af, au	η	i
ει	i longum	ο	o longum
ευ	ef, eu,	υ	y longum
οι	i longum	ιυ	if, iu
ου	ou, u	ου	of, ou.

DE DIPHTHONGORUM SONO.

Αι diphthongus sonat æ Latinum. αἰών æuum. Καί Cæsar. Gallice exprimimus, cum dicimus, Faire plaisir, &

melius vtranque literam pronunciamus in aider, main, sain. Latini olim quoque ai pro æ scripserunt: vnde aulai & terrai diuissim remanserunt, & alia apud veteres.

Au

Au sonat af seu au, u consonante, id est medio quodam modo inter v consonantem & f. Id sonat quod au in aue, detracto e. Quam Latini habent diphthongum au, Græci per *au* enunciant, & illi contra. Aulus, *Ἀύλος. αὐλή*, aula. Claudius, *Κλαύδης*, Faustus, *Φαῦστος*.

Ei

Ei nunc i longum profertur: quod fuisse tempore Ciceronis ex voce bini Latina, & Græca *βίνη* vsitatum constat. locum eius in B citauimus. Tradunt veteres vbi i longum esset, Valerium semper ei scripsisse, itémque vetustiores

Latinos: extaréq; in vetustis inscriptionibus hanc scripturam, Celeberrime, veis. Parisini sonum huius diphthongi referunt, cum vinum dicunt du vein, & cum dicimus famem feim, & cætera.

Eo

Eo sonat ef seu eu, vel potius mediū eorū: id prorsus quod eu sonat in Eua detracto. Aliter Latini suum eu proferunt, quod tamen Græci per *eu* reddunt: vt Latini *eu* per *eu*. *ἔως*, eurus. Teutones, *Ἐύωνες*. Aliquando pro u vocali *eu* scribunt, Lucius, *Λούκιος*.

Oi

Oi nunc vt i longum profertur. videtur olim id sonasse quod Gallis *oi*, vt cum dicunt moindre, aymoit, choisir. Latini per *œ* reddunt, *Φοῖβος*, Phœbus. *Κροῖσος*, Crœsus. Græci item *œ* Latinum per *oi* scribunt. Cœlius, *Κοίλιος*. Pœni, *ποι-*

νοι. quę etiam scribendi ratio vt oi pro ce
pingetur, veteribus vsitata fuit, vt ad-
notant Grammatici.

Ou

Ou nunc profertur vt u Italicum, i.
ou. *Οὐ* λόγους, tous lógous. Latini nunc
non habent diphthongum quę huic
respondeat. Tradunt tamen aliquando
pro u longo ou scriptum ab antiquis
fuisse. Mirū est v hic aliter sonare quām
in *ου, ου, ου, ου*, non enim vt *ου* af pronun-
ciamus, sic *ου* of. sed u seu ou: cū analo-
gia *ου* pronunciandum fuisset, vt ou in
ouis, detracto is. Græci fere hac di-
phthongo reddūt vocale u Latinū, Tul-
lius, *Τούλλιος*. Iunius, *Ιούνιος*. Brutus, *Βροδ-
πος*. Itémq; v consonantē crescenti nu-
mero syllabarum. Valerius enim *Οὐα-
λέριος* scribitur. Varro, *Οὐάρρων*. Helue-
tij, *ἑλβετίοι*, quod etiam Plutarchus scri-

bit *ἑλβετίοι*. Etiam vbi b est Latinū, Ga-
binius, *Γαβίνιος*, apud Dionem. nā alias
Γαβίνιος scribitur. Vnde Gellius, Græ-
cos inquit, non tantę inscitię arcesso qui
v ex o & v scripserunt, quām qui ei ex e
& i. illud enim inopia fecerunt, hoc nul-
la re subacti. Latini v Græcorum per u
suum reddunt, *Θουκυδίδης*, Thucydi-
des, *Λυκούργος*, Lycurgus. Hęc diphthon-
gi, vt diximus, ex duabus vocalibus coa-
lescentes, vnam syllabam repræsētāt,
nisi posterior apiculis duobus notetur.
tum enim diuisim vtraque vocalis pro-
nuncianda esse significatur. nam *παῖς*
sine apicibus, vnus syllabę est: cum
apicibus *παῖς*, duarum syllabarum.

DE DIPHTHON. gis improprijs.

Improprię dicuntur, quod non du-

os phthongos seu sonos in vnum co-
actos indicent, sed vnius tantum literæ
sonum edāt, præter ω & ν , quæ vtriuf-
que literæ sonum retinent, sed Ionum
propriæ sunt, alijs Græcis impropriæ.

α
 α , id est alpha iota subscripto, sonat
vt a longum, $\Phiιλία$, philia. Olim iota
ipsum literis adscribatur, nō subscri-
batur, sed minori forma quàm præce-
dēs litera, quasi dimidiatum $ιδτα$. Quæ
scribendi ad latus consuetudo remansit
in literis capitalib⁹ A, ita in alijs H, Ω.

η
 η , id est, ita iota subscripto, sonat vt
i longum. $τιητιμη$, ti timi.

ω
 ω , id est o mega iota subscripto, sonat
o longum. $τωλογω$, to lōgo.

υ
 υ , id est, ypsilon & iota, sonat y lon-
gum. $αρπυα$, harpya.

ν
 ν , id est, ita & ypsilon. edit plene di-
phthongum, if seu iu, v consonante. Io-
num propria diphthongus est, facta ex
 δ, ϵ in η mutato, quod illis peculiare est:
Atticis quoque nonnunquam, $\nuχολω$,
ifchomin.

ω
 ω , id est, o mega & ypsilon, edit &
ipsa plenum sonum, of seu ou, vt quod
est in ouum, detracto um.

DE SYLLABIS.

Singulæ vocales syllabas efficiunt,
vel solæ, vel consonante vna aut pluri-
bus comitantibus. Quemadmodum
autem sint consonantes cum vocalibus

coniungendæ, aut ab iisdem disiungendæ, ex his Theodosij antiqui Grammatici regulis intelligas licet.

1 Omnis simplex cōsonās inter duas vocales in vna dictione, ad sequentem pertinet, etiam in compositione & apostropho, vt πα|τήρ, παρ|σο|δος, κα|τ'έ|μος.

2 Omnis syllaba in vna dictione in cōsonātem desinēs, in eadem dictione p̄cedit alteram syllabam à consonante incipientē, vt ἀν|θος, ἀτ|κων, ἔρ|χομαι.

3 Omnis syllaba vnius dictionis à vocali inchoans, si ante se syllabam habet, eam habet in vocalem desinētem, vt ἴδι|ος, ἐ|αυτῶ.

4 Nunquam in aspiratam syllabam desinit, vt βάλ|χος, ἀτ|θίς.

5 Consonantes quæ initio dictionis iunctæ reperiri possunt, eadem in media dictione ne separentur, vt ἀ|θενίς,

quia ἀθένος, ἐ|πρεφον, quia πρέφω.

6 Consonantes quæ dictionis initio non inueniuntur coniunctæ, si in medio reperiantur, disiungātur, vt ὄγ|δος, ἐσ|θλός, ἀρ'|πος, ἐλ|πίς, ἀλ|λας, ἀσ|δλυ, παρ|άτ|τω.

EXEMPLVM IN QVO
pueri se exerceant, singulis literis agnoscendis & syllabis distinguendis.

Ι Γ Ν Α Τ Ι Ο Υ Α Λ Φ Α Β Η
τος δι' ἀμβων παρ' αἰνετικὸς παρὲς νέους.

Ακουσον ὦ παῖ τῆς ἐμῆς συμβουλίας.

Βλέψον παρὲς αὐτίκ' ἄλλο π.

Γερίβον δὲ τῷ τῶ εἰς πλάτος τῆς καρδίας.

Δὸς πᾶντα, καὶ φέρησιν ἐκ παρὰ μόνου.

Εωρα πᾶντα τῆς φρονήσεως ἀτερ.

Ζήλου σοφῶν μέλιτα τὸν ἄφρον' εἶον.

Ἡ γλῶσσα καὶ οὐ μὴδὲν ἐκφέροι δίχα.

Θήρευε τὰ κράτιστα τῶν νοσημάτων.
Ιχθυήσῃ ἐρῆσον παρὲς πύλας τῶν εἰθιμάτων.
Καλῶς βιάδιζε καὶ κερκῶν ποδῶ ἐκτρέπου.
Λόγων ἔσποις κόσμησον, ἢ λόγων ἔσποι.
Μὴ τῶν ῥεόντων, τῶν μόνων δὲ ἀντέχου.
Νόμου θεοῦ παρὲς τε μὴ λήθῃς χάρισ.
Ξένος παρὸ σῆλθε, Χειρὸν αὐτῶν ἐπιόφ.
Ὅλον σεαυτὸν τοῖς μαθήμασιν δίδου.
Πραῦς, ταπεινὸς τοῖς διδασκάλοις ἔσο.
Ράθυμον ἔργον μηδὲ παρὰ βλάβην γέλοις.
Σαυτῶ δὲ ἀδελφοῖς τοῖς ὁμήλικας λέγε.
Τῶν συχρασιῶν τὰς σεωοσίας φίλει.
ὑπὲρ δὲ τούτοις, καὶ παρὰ πόρων, καὶ μόνον,
Φοβὸς δὲ θεῶν ἔξ ὅλης τῆς καρδίας.
Χειρὸν δὲ τῆς σῆς ἐκδοῦν ἐν σένοις φέρων.
Ψυχρῶ κρατῶσαι παρὲς πόνοις μαθημάτων,
Ὡς αἰὶ δι' αὐτῶν καὶ τύχοις σωτηρίας. id est,

IGNATII ALPHABE-
tum versibus iambicis moni-
torium ad Iuvenes.

Audi puer meum consilium:
Aspice ad id magis quàm ad aliud quicquã:
Scribe verò ipsũ in latitudine tui cordis
Dato omnia, & prudentiã emitto solam:
Euanida omnia præter prudentiam.
Æmulare sapientum maximè sapien-
tem vitam.
Lingua intempestive nihil efferat.
Indagato rerum intelligẽdarũ optimas:
Vestigiãque illic ad fores affigito.
Honestè ambula, & malum omne de-
uitato.
Sermonibus mores ornato, vel sermo-
nes moribus.
Ne effluentibus rebus, sed remanenti-
bus adhareto.

γῆ, γίνεται	γη	γῆ	γῆ	γῆ
γει	γει	γει	γει	γει
γω.				

δα	δα	δα	δα	δα
δῆ, δῆ	δῆ	δῆ	δῆ	δῆ
δη	δη	δη	δη	δη
δῶ	δῶ	δῶ	δῶ	δῶ
δω	δω	δω		

ει, εἶ	εἶ, εἶ	εἶ, εἶ	εἶ, εἶ	εἶ, εἶ
εἶ, εἶ	εἶ, εἶ	εἶ, εἶ	εἶ, εἶ	εἶ, εἶ
εἶ, εἶ	εἶ, εἶ	εἶ, εἶ	εἶ, εἶ	εἶ, εἶ
εἶ, εἶ	εἶ, εἶ	εἶ, εἶ	εἶ, εἶ	εἶ, εἶ
εἶ, εἶ	εἶ, εἶ	εἶ, εἶ	εἶ, εἶ	εἶ, εἶ

ζα	ζα	ζα	ζα	ζα
ζῆ, ζῆ	ζῆ	ζῆ	ζῆ	ζῆ
ζη	ζη	ζη	ζη	ζη
ζω	ζω	ζω	ζω	ζω

κα	κα	κα	κα	κα
κα	κα	κα	κα	κα
κα	κα	κα	κα	κα
κα	κα	κα	κα	κα
κα	κα	κα	κα	κα

μα	μα	μα	μα	μα
μα	μα	μα	μα	μα
μα	μα	μα	μα	μα
μα	μα	μα	μα	μα
μα	μα	μα	μα	μα

οἶον	οἶον	οἶον	οἶον	οἶον
οἶον	οἶον	οἶον	οἶον	οἶον
οἶον	οἶον	οἶον	οἶον	οἶον
οἶον	οἶον	οἶον	οἶον	οἶον
οἶον	οἶον	οἶον	οἶον	οἶον

πα	πα	πα	πα	πα
πα	πα	πα	πα	πα
πα	πα	πα	πα	πα
πα	πα	πα	πα	πα
πα	πα	πα	πα	πα

χιω χω, χω.

ψα ψαγ ψαμ ψας ψαυ
ψε ψε ψη ψε ψε
ψυ ψω.

ω, ω.

EXEMPLA IN QVIBVS
se ad legendum pueri exercent.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟ-
λόγου ἀλφάβητος παραμετιτικός.

Ἀρχὴν ἀπὸ τῶν καὶ τέλος ποιῶν θεόν.
βίου ὅ κέρδης ἐκ βιοῦ καὶ ἡμέραν.
Γίνωσκε πάντα τῶν καλῶν τῶν δράματα.
Δειπὸν πέθεσθαι, χεῖρον δὲ πορεῖν καὶ κῶς.
Εὐεργετῶν νόμιζε μιμῆσθαι θεόν.
Ζήτει θεοῦ σοὶ χριστότητα χριστὸς ὦν.

Ἡ ἄρξ κρατεῖσθαι καὶ διαμαρτεῖσθαι πέδας.
Θυμὸν χαλίνου, μὴ φρενῶν ἔξω πέσης.
Ἴσα μὲν ὄμμα. Ἰλάσασθαι δὲ σαθρὸν ἔχει.
Κλείς ὡς κείσθαι, μὴ δὲ πορνῶν γέλωσ.
Λύχνος βίου ἵππυ φρενῶν ἡ γέλωσ λόγος.
Μήσοι ὅ ἐξ τῶν δὲ κείν ὑπεκρέοι.
Νόστω πάντα, πορθεῖτε δ' αὖ πορθεῖτε ἡμῖς.
Ξένον σαυτὸν ἴασι, καὶ ἡμῶν ξένους.
Ὅτ' ὑπὸ πλοῦτος, μέλιτα μέμνησο ζῆλως.
Γὰρ τὸ βίβρωσθαι καὶ δέχεσθαι τὰκ θεοῦ.
Ρᾶβδος δικαίου κρῖσθαι ἢ ἡμῶν κακῶν.
Σοφῶν ὑμῶν ἐκτελεσε, πλοισίων δὲ μή.
Τὸ μικρὸν ἢ μικρὸν, ὅταν εἰς μέγα ἡ φέρη.
Υπερ χαλίνου, καὶ μέγας ἔση ἄρξ.
Φύλασσε σαυτὸν, πᾶσα δὲ ἄλλου μὴ γέλωσ.
Χάεις φρονεῖσθαι, ὅ φρονεῖ δὲ ἄλλος μέγας.
Ψυχὴ θυοῦ μᾶλλον ἢ πᾶν τῶν θεῶν.
Ὡς φουλάξῃ τῶντα, καὶ ὀρθῶσται. id est,
Principium omniū & finē fac deū.
Vitæ lucrum, è vitā excedere quotidie.

Nosce omnia bonorum facta.
Grauis est paupertas: deterior malè par-
ta rerum copia.
Benefaciendo te deum imitari censeo.
Quære tibi dei benignitatem, benigne
faciendo.
Caro cohibeatur & pedica dometur.
Iracúdiã frenato, ne extra mentẽ cadas,
Stabilito oculos, linguáque fulciatur.
Clauis auribus imponatur, neque me-
retrictetur risus.
Lucerna tibi vitæ totius ratio præito.
Netibírerũ veritas opinãdo elabatur.
Cuncta intellige, age verò quę agenda.
Peregrinum teipsum scito, honoréque
peregrinos prosequitor.
Quando navigas prosperé, maxime
tempestatis memento.
Grato omnia animo excipiẽda sunt
quæ à deo contingit.

Virga iusti melior est quã honor mali.
Sapientũ portas terito, diuitũ minimé.
Paruum paruum non est, cum ad quid
magnum conducit.
Cõtumeliã frenato & multũ sapiẽs eris.
Caue tibi, alterius aut casum ne rideto.
Gratia est inuideri: at inuidere magnũ
est dedecus.
Animus libato potius quã quiduis
aliud deo.
O quis hæc custodiet, & seruabitur.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΤΕ-
ρος ἀλφάβητος.

Ἀρχὴ νόμιζε τῶν ὄλων εἶναι θεόν.
Βέβαιον ὄσθ' ἐν βίῳ δοκεῖ πέλειν.
Γούνης τιμῶν μέλιτα τ' θεὸν φοβού.
Δίδασκει σαυτὸν οὐ γελῆναι μὴ θέμις.
Ἐργῶν δὲ ἀρέσκειν ἀπευδὲ καὶ λόγῶν θεῶν.
Ζωὴν πόθησον πλὴν ἔχουσάν μὴ τέλει.

Ἡ Πῶν σεαυτῶν τοῖς φίλοις νικῆν ἔση.
Θνητὸς δὲ ὑπερῆχων, μηδὲ ὄλωσ μέγα φρόνη.
Ἰχνηραῖται μὴ τῆσφῶν αἰεθύρας
Καὶ νοιῶ ὅ κακῶπιζε τῆσ μορφῆσ πλέον.
Λόγω θεοῦ ἀμύοιγε σὸν τέκνον τόμα
Μνήμησ ὅ αὐτῶ μηδαμῶσ ἀείδη ποτέ.
Νήφωσ παρῶσ σου ταῖσ θεῶ καὶ ὁ ἡμέραν.
Ξένοισ ξένιζε, μὴ ξένοσ γλῆ θεοῦ.
Ορμαῖσ θαλίνου τῶν παθῶν ψυχοφθόρων.
Ρέδαισ ὅ σῶμα ἀσφαλίζεσ σωφρονέωσ.
Ράβδον σεαυτῶ πλεῶ στυμνείδησιν φέρε.
Σοφῶσ χόλαζε ἐν γραφαῖσ ταῖσ ἐνθέοισ.
Τὰσ τῶν πενήτων ψυχαλώγησιν λύπασ.
ὑπερ σεαυτῶν ποῖσ πέλασ καλῶσ θύγε.
Φίλοισ ἔχην ἀπουδαζε, ἢ πλεῶτον πολυῶ.
Χρυσὸν γὰρ αὐτοῖ βύκλε ἔεσσοι λίαν.
Ἐβύδοσ μίσσησιν πλεῶ δὲ ἀγῆθηδον φίλη.
Ὡ παῖ φυλάσσαν τῶτα, σάζη ἐλθέωσ.
Principiū cēseto vniuersorū esse deū.
Constans esse nihil in vita videtur.

Parentes honorās maximē deū timeto.
Disce à teipso ea nō loqui quę fas nō est.
Factis que placere festina dictisq; deo.
Vitā desiderato quę finem non habet.
Vincens teipsum amicis victor eris.
Mortalis cum sis, ne prorsus superbias.
Inuestiga semper sapientum ianuas.
Ac mentē plus quā formā exornato.
Ad verbum dei tuum puer, os aperito:
Eiusque memoria te nusquam lateat.
Sobrius quotidie deum precator.
Peregrinos hospitio excipe, ne peregrinus à deo fias.
Impetus perturbationum animum labefactantium fræna.
Compedibus corpus obfirmato temperate.
Virgam tuipsum conscientiam gestato.
Scite occuperis diuinis in scripturis.
Pauperum mœrores consolator.

Supra teipsum propinquis bene velis.
Amicos da operā habeas potius quā
diuitias multas:

Auro enim ij longe sunt prestabiliores.
Mendacium odio, veritatem amore
prosequitor.

O puer hęc si obserues, diuino numine
seruaris.

Sunt & artium propria quaedam cō-
pendia, vt Grammaticorum

διπ̄ pro διπ̄τις. ᾱο̄εισος, ᾱο̄εισου
διφ̄, διφ̄δοτος, διφ̄, διφ̄δοτου, διφ̄,
διφ̄δοτου, διφ̄, διφ̄δοτου.

κε̄, κε̄φαλαον, κε̄, κε̄φαλαον,
με̄, με̄σων, με̄, με̄σος, με̄, με̄σος, με̄,
με̄σων, με̄, με̄σων. νικη̄ vt in γε̄,
γυικη̄, γε̄ζης, γυικη̄ς.

πᾱ, πᾱκαίμενος. πᾱ, πᾱκη, vt in δδ̄,
δδ̄τικη̄. πᾱ, πᾱτικη, vt in πᾱ, πᾱκος πᾱ-
πᾱτικός. πᾱ, πᾱ, πᾱρωτελικός.

Medicorum, γ̄, γ̄αμμα.

Ζ δραχμη̄. ε̄, ε̄ξ̄, ε̄ξ̄αμον. Σ̄, Σ̄ημου.
Κε̄ κερᾱτιον. Κε̄ κε̄τυλη. Κε̄ κε̄αθος.
Χ̄ λῑτρα. Μ̄, Μ̄α. Ξ̄, Ξ̄εσης.
Δ̄ ο̄λλη. Γ̄ ο̄υγία. Χ̄ χ̄οῑξ.

In sacris quoque literis & aliis non-
nullis vocabula frequentiora compen-
dio scribuntur, linea supra literas scri-
pta, quæ literarum defectū designat.

ᾱος αν̄θρωπος. δε̄, δε̄ισι.
θε̄, θε̄ος, θε̄, θε̄ος, θε̄, θε̄ος, θε̄, θε̄ος.
ῑλη̄, ῑεροσολῑμη. ῑς̄, ῑησο̄ς, ῑη̄, ῑησο̄ς, ῑη̄, ῑησο̄ς. ῑη̄, ῑησο̄ς.
κ̄, κ̄υειος, κ̄, κ̄υειω, κ̄, κ̄υειον, κ̄, κ̄υειο.
οῡ, οῡς οῡρανος, οῡ, οῡριος οῡρᾱνιος.
π̄, π̄αλιρ, π̄, π̄αλιρ. π̄, π̄αλιρ, π̄, π̄αλιρ.
π̄, π̄αλιρ, π̄, π̄αλιρ.

σαῡ, σαῡρος, σαῡ, σαῡρος, σαῡ, σαῡρος, σαῡ, σαῡρος.
σαῡ, σαῡρος, σαῡ, σαῡρος, σαῡ, σαῡρος, σαῡ, σαῡρος.
σαῡ, σαῡρος, σαῡ, σαῡρος, σαῡ, σαῡρος, σαῡ, σαῡρος.
σαῡ, σαῡρος, σαῡ, σαῡρος, σαῡ, σαῡρος, σαῡ, σαῡρος.

DE NVMERIS GRÆ- CORVM.

Græci numeros designant suis literis viginti quatuor. Homeri poemata diuiserunt Grammatici totidē segmentis, quot literæ sunt, singulæque literæ singulos libros indicant, α primum, β secundum, γ tertium, &c. vsque ad ω , quæ vigesimum quartum indicat.

Alia est numerandi ratio. Diuiduntur vniuersæ literæ in tres classes: prima classis ab α ad δ vnitates significat: secunda ab ι ad ω decusses: tertia ab ρ ad ω cēturias. Cum autem contineant singulæ classes octo literas duntaxat: opus autem sit nouem notis ad vnitates, decusses, & centurias totidem designandas, primæ classi 6 numeri notam, hanc ζ : secundæ quæ 90 ostenderet, hanc ζ : tertiæ 900. hanc θ addiderunt. si autem

supra mille procedant, ab initio singulas literas subscripta virgula, repetunt, quæ totidem chiliadas designant, quot vnitates, decusses aut centurias significabant, in hunc modum:

α	1	10	ρ	100	α	1000	ι	10000	
β	2	κ	20	σ	200	β	2000	κ	20000
γ	3	λ	30	τ	300	γ	3000	λ	30000
δ	4	μ	40	υ	400	δ	4000	μ	40000
ϵ	5	ν	50	ϕ	500	ϵ	5000	ν	50000
ζ	6	ξ	60	χ	600	ζ	6000	ξ	60000
η	7	θ	70	ψ	700	η	7000	θ	70000
ι	8	π	80	ω	800	ι	8000	π	80000
θ	9	ζ	90	θ	900	θ	9000	ζ	90000

Ratio coniungēdi vnitates cum decussibus, centurijs, chiliadibus, aut decusses cum centurijs vel chiliadibus, & omnino scribendi quencunque velis numerum, facilis est, iunctis literis indicibus eius numeri: exempli causa,

ια 11	κα 21	λα 31	μα 41	να 51	Ξα 61
ιβ 12	κβ 22	λβ 32	μβ 42	νβ 52	Ξβ 62
ιγ 13	κγ 23	λγ 33	μγ 43	νγ 53	Ξγ 63
ιδ 14	κδ 24	λδ 34	μδ 44	νδ 54	Ξδ 64
ιε 15	κε 25	λε 35	με 45	νε 55	Ξε 65
ις 16	κς 26	λς 36	μς 46	νς 56	Ξς 66
ιζ 17	κζ 27	λζ 37	μζ 47	νζ 57	Ξζ 67
ιη 18	κη 28	λη 38	μη 48	νη 58	Ξη 68
ιθ 19	κθ 29	λθ 39	μθ 49	νθ 59	Ξθ 69

ρα 101	σα 201	τα 301	υα 401	φα 501
ρι 110	σι 210	τι 310	υι 410	φι 510
ρια 111	σια 211	τια 311	υια 411	φια 511

codem modo reliqua iungi possunt,

αφξ, ις60.

PRECES CHRISTIANÆ
& fidei rudimenta.

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀγαθά
 ἔτω ὄνομα σε.

Ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου.

Γενηθήτω ὁ θέλημα σου, ὡς ἐν οὐρανοῦ καὶ
 ἐπὶ τῆς γῆς.

Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸ ὀπίσθιον ἡμῶν σήμερον.
 Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ
 ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφλέταις ἡμῶν.

Καὶ μὴ φανερώκῃς ἡμαῖς εἰς πειρασμόν.

Ἀλλὰ ῥύσαι ἡμαῖς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ. Ἀμήν.

ORATIO DOMINICA.

Pater noster qui es in caelis, sanctifice-
 tur nomen tuum.

Adueniat regnum tuum.

Fiat volūtas tua, sicut in caelo et in terra.

Panem nostrum quotidianum da no-
 bis hodie.

Et dimitte nobis debita nostra, sicut &
 nos dimittimus debitorib⁹ nostris.

Et ne nos inducas in tentationem.

Sed libera nos à malo. Amen.

ΑΣΠΑΣΜΟΣ ΠΡΟΣ

πρὸς ἀγνωστὸν πρῶτον.

Χαῖρε κεχαριστημένη Μαρία, ὁ κύριος
μὲν σὺ. βίβλη γέννησόν σου ἐν γυναιξί· καὶ βίβλη
γεννημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου, ὅτι ἑστῆσθα
ἔτεκες τῆν ἄμωρ ἡμῶν,

SALVATIO ANGELI- ca ad sanctissimam virginem.

Aue Maria gratia plena, Dominus
tecum. Benedicta tu in mulieribus : &
benedictus fructus ventris tui: quia sal-
uatorem peperisti animarum nostrarū.

ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΤΩΝ

ἀγίων ἄποστόλων.

Πιστεύω εἰς θεὸν πατέρα, παντοκράτορα,
πομπὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς. Καὶ εἰς Ἰησοῦν Χρι-
στὸν, υἱὸν αὐτοῦ ἑνα μόνον, κύριον ἡμῶν· συλλη-
φθέντα ἐκ πνεύματος ἁγίου, γεννηθέντα ἐκ
Μαρίας τῆς πρῶτου, παθόντα ὅταν Ποντίου

Πιλά-
του, σταυρωθέντα, θανάτῳ, καὶ ταφέντα· κα-
θελόντα εἰς ἄδην, τῇ τελευτῇ ἡμέρᾳ δειπασάν-
τα ἐκ νεκρῶν· ἀνελθόντα εἰς ἕβρανοὺς, καθεζό-
μενον ἐν δεξιᾷ τοῦ πατρὸς παντοκράτορος· ὁ ὄντων
κτίων ἐρχομένου κρίνειν ζῶντας καὶ νεκρούς.

Πιστεύω εἰς πνεῦμα ἅγιον· ἀγίαν ἐκκλη-
σίαν καθολικὴν, ἀγίων κοινωνίαν, ἀφεσιν ἁμῶν
πάντων, ἑρχομένην ἀπό αἰσῶν, ζῶντων αἰώνιον.

Πιστεύω εἰς πνεῦμα ἅγιον· ἀγίαν ἐκκλη-
σίαν καθολικὴν, ἀγίων κοινωνίαν, ἀφεσιν ἁμῶν
πάντων, ἑρχομένην ἀπό αἰσῶν, ζῶντων αἰώνιον.

SYMBOLVM SAN- ctorum Apostolorum.

Credo in Deum patrem, omnipo-
tentem, creatorē cæli & terræ. Et in
Iesum Christum, filium eius vnicum,
dominum nostrum : qui cōceptus est
de spiritu sancto, natus ex Maria virgi-
ne, passus sub Pontio Pilato, crucifi-
xus, mortuus, & sepultus: descēdit ad
Inferos : tertia die resurrexit à mor-
tuis. ascendit in cælos, sedet ad dexte-

D

ram patris omnipotētis, vnde venturus est iudicare viuos & mortuos.

Credo in Spiritum sanctum, sanctā Ecclesiam catholicam, sanctorum cōmunionem, remissionē peccatorum, carnis resurrectionem, vitā aeternam.

Amen.

ΕΥΧΑΡ Ι Α Ι Τ Η Σ

της απεζης απεζης γαλασαοθαι.

Χειρε ε θεος βυλογησον την βραδση ε την πρσιν τδ δουλων σου, οτι αγιος ει πολυτοτε, νεω κη αει, κη ες τοις αιωνας των αιωνων. αμην.

Απολυ ο κωρα τε ηληθιμον κη κωρα τε ησολιμον δε ε ε θεε λογου αγιασθητω, εν ονοματι τδ πατρος κη τδ υιου κη του αγιου πνου. αμην.

BENED I C T I O N E S

Mense ante ciborum perceptionē.

Christe Deus benedic cibū & potum seruatorū tuorum, quia sanctus es iugiter, nunc & semper, & in secula seculorum. Amen.

Omne quod appositū est & apponetur per Dei verbum sanctificetur, in nomine patris & filij & spiritus sancti. Amen.

ΕΥΧΑΡ Ι Σ Τ Ι Α Ι

μτδ ο γαλασαοθαι.

Ευλογητος ο θεος ο υιων κη τρεφων ημας εν τη αυτη πλασιων δωρεων τη αυτη χαριτι κη φιλων δεσποτια, πολυτοτε, νεω κη αει, κη ες τοις αιωνας των αιωνων. αμην.

Ευχαριστουμι σοι ω πατερ κωρα τε ησολιμον κη τδ υιου κη τδ αγιου πνου, εν ονοματι τδ πατρος κη τδ υιου κη τδ αγιου πνου, εν ονοματι τδ πατρος κη τδ υιου κη τδ αγιου πνου. αμην.

G R A T I A R V M A -
ctiones post ciborū perceptionē.

D 2

Benedictus Deus qui miseratur & alit nos de suis copiosis donis, sua gratia & humanitate, iugiter, nunc & semper, & in secula seculorum. Amē.

Gratias agimus tibi omnipotens Deus pro omnibus beneficijs tuis, qui viuis & regnas in secula seculorū. amē.

ΕΥΧΑΙ ἄλλαι καὶ θημεριναί.

Βασιλεῦ οὐράνιε, τὸ εὐχαριστεῖν, τὸ πινδύματι τῆς ἀληθείας, ὁ πόνητα χροὸ πῶρων, καὶ τὰ πόνητα πληρῶν, ὁ ἴθασα εὐς τῶν ἀγαθῶν, καὶ ζωῆς χορηγὸς, ἤθε καὶ ἐπισκήνωσον ἐν ἡμῖν, καὶ κερταίεισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ ζωσον ἀγαθὰ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κύριε ὁ θεὸς ἡμῶν, ἔδ κερτος ἀνείκεσον, καὶ ἡ δόξα ἀκατάληπτος, ἔδ ἔλεος ἀμέτρητον, καὶ φιλανθρωπία ἀφαπτος, ἀλλὰς δέσσοτα καὶ ἀπὸ πῶν δὲ ἀπολαχίαν τοῦ ὅτι βλεψον ἐφ' ἡμῶν, καὶ ποίησον μετ' ἡμῶν πλούσια τὰ ἔτι

ἔτι, καὶ τὰς οὐκ ἴσμεν ἐξ ἑσῶν.

Rex caelestis, cōsolator, spiritus veritatis, qui ades vbique, & omnia implēs, thesaurus bonorum, & vitæ largitor, veni & inhabita in nobis, & mūda nos ab omni macula, & serua ὀ bone animas nostras.

Domine Deus noster, cuius potētia incōparabilis, & gloria incomprehensibilis, cuius misericordia immensa, & benignitas ineffabilis, ipse domine pro tuo affectu miserandi respice ad nos, & nobiscum copiosas tuas misericordias & miseratio- nes tuas exerce.

Δ Ε Κ Α Ἐπιτομὴ θεοῦ δ' ἑξήκοντα Μωϋ-
σέως δοθέντων, ἐν τῶν Νικηφόρου
ἱεροπολίτου.

Ὁ πλαξὶ γραφείς ἐν δέκα λόγοις νόμος.
Κύριος εἷς ἕσ' ἰσραὴλ θεὸς μόνος.
Εἰδωλὸν οὐδὲν ἐργάσηθ' ἰσραὴλ.
Οὐκ ἐπιθήσεις τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου
Μνησθῆναι τοῦ κυρίου τῆς σαββάτων ἡμέρας.
Σὸν πατέρα ἡμᾶς καὶ τὴν μητέρα.
Ταῦτα μία πλαξὶ ἢ ἑπτὰ πάλιν.
Ἡμισυ μνησθῆναι ἐργάσηθ' ἡμᾶς.
Ἄλλ' οὐδὲ κλέψῃς ἐμφανῶς, κεκρυμμένως.
Οὐδὲ ἀποφονεύσεις ἐν θυμῷ σου τὸν πέλας.
Ψευδῆ τε μαρτυρίαν οὐκ ἐπιθήσεις.
Μηδὲ ἀγαπήσεις εἰ τι τῶν πέλας φίλον.
Τούτοις θεὸς χάραξεν ἐν πλαξὶ νόμος.

D E C E M Præcepta Dei per
Mosem data, ex Nicephori
Xanthopuli scriptis.

Lex tabulis scripta, decem verbis.
Dominus vnus est Israel Deus solus.
Idolum nullum facies omnino.
Neque assumes Dei nomen in vanū.
Memoriam celebra diei Sabbatorum.
Patrem honora tuum atque matrem.
Hæc vna tabula est : altera deinceps :
Minime nuptias adulterio inquinato.
Sed neque fureris palàm, clàdestino.
Nec occidas per irā propinquū tuū.
Falsūmq; procul amoue testimoniū.
Neque concupiscas siquid proximo
charum.
Has tabulis insculpsit Deus leges.

F I N I S.

...C. M. Præcepta Delphi
...Nicomachus
...Xanthophylus

...vidis
...Dionysius
...Idololatriam
...Nicomachus
...Pantagruelus
...Liber
...Mithras
...Sed
...Nec occidit
...Tullius
...Necque contrarius si quid proximo
...charum
...Ius tabulis insculptis Deuræges

1142

Univ. Bibl.
München

Kala secundum... Melan: post...
...Callian: sal...
...Hoff: ut.